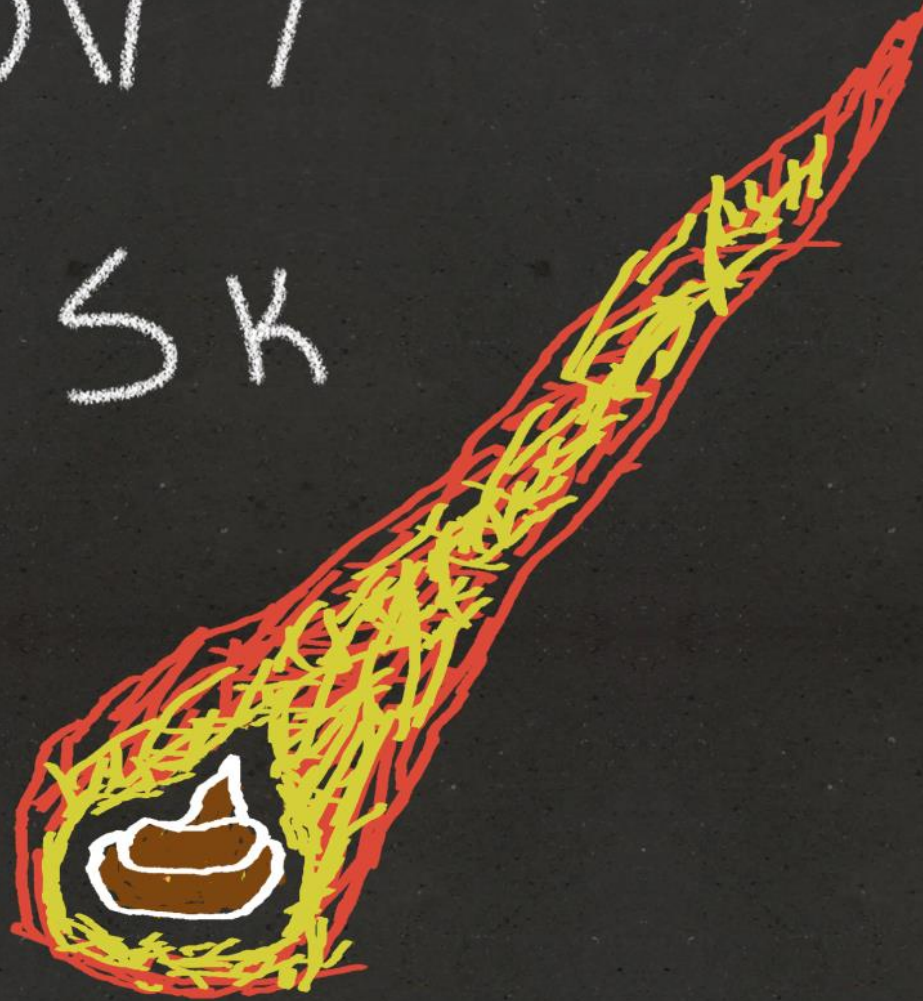

KULOVÝ PLEŠK

M.M.
CABICAR

M. M. Cabicar

KULOVÝ PLESK

Copyright

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87856-74-1 (epub)

978-80-87856-75-8 (mobi)

978-80-87856-76-5 (pdf)

PROSINEC 2012 - LEDEN 2013

1. Konec světa nebyl. Zase. To si někdo šeredně odskáče. Naše vláda zase bude tvrdit, že pro konec světa udělala první poslední a svádět to na opozici. Opozice se zase bude vymlouvat, že konec světa měla vždycky ve svém programu. S podporou KSČM. A Evropská Unie prohlásí, že peněz na konec světa měla dost, jenže je nikdo nevyčerpal. Celý svět se pře, kdo za to může. Ale my, Češi, víme své. Zase se rozkrad. Jako všechno. Kmotři teď mají konce světa na svých zahrádkách a lidi nemaj nic. Hajzlové.

2. V Německu se přou o osobu Boha. Vadí jim "ten Bůh" a chtějí, aby rod byl neosobní. Na stará kolena už je to celkem jedno, ať už bude "der", "die" nebo "das Gott", ale ať mu proboha nechají aspoň "Karel".

3. Tak konečně dopečíno, navaříno, umyté nádobí, nakoupené dárky a zabalené, koupený, postavený a ozdobený stromeček, postavený Betlém, uklizeno, sehnal jsem i mlíčí a jikry na polévku, našel ten cinkací stromeček se svíčkama k štědrovečerní večeři, františky i purpuru máme, i prskavky... Ted' si konečně sednout, dát nohy nahoru a odpočívat. Krásné, klidné vánoce. Je to neuvěřitelný pocit mít všechno hotové a nenechávat to na poslední chvíli. Nádhera. Hm. No nic, tak jsme se zasnili a teď se půjdeme pomalu do toho všeho pustit. Mimochodem ty lidi, co něco takového napíšou, bych nejradši vzal kramlí a pak je někam zezdil. Nerad to říkám, ale dokonalí lidé by se měli popravovat!

4. Nemůžeme najít hmoždír. Zkusil jsem jalovec rozmlátit paličkou na maso, ale z těch pitomých kuliček se po úderu stane regulérní kulka s pětačtyřicítky. Jedna mi vystřelila třetí nosní díрку. Nakonec jsem je zkoušel drtit, a jak jsem jalovec zmáčknu, hned jsem věděl, že to půjde. Okamžitě vyklopil, že zná nějakou křišťálovou studánku, kde leží, kdo tam chodí pít a kdy a co kolem roste. Potom už tam jen ležel v delíriu a blekotal, jak býval vysoký, tvrdil, že jako já, že ho nepřeskočím, že se ráda točím... Myslím, že když jalovci rozmáčknete hlavičky, tak tím jejich mozeček dost utrpí. Ale moc hezky voní. Říkaly ty jalovcové zombie.

5. Gorila Kijivu z pražské zoo v sobotu porodila mládě. Zoo v těchto dnech s napětím očekává také porod čtyřicetileté Kamby. V zázemí pavilonu je připraven improvizovaný porodní sál, v pohotovosti je tým veterinářů a lékařů. Samici už také ošetřovatelé navykají na vyšetření ultrazvukem. To je lepší servis, než mívá člověk v porodnici, kde skutečného lékaře nikdy nepotkáte. Ale mimochodem, pánové, nikdy v porodnici neříkejte, že je vaše žena gorila, i když to myslíte dobře, abyste pro ni získali lepší péči. Takovým manželům se totiž stávají moc ošklivé nehody. Například je nacházejí oběšené na pupeční šňůře, utopené v plodové vodě nebo udušené s hlavou v placentě.

6. Postýlka se začala třást a kymáčet, až přišla ke mně. Občas z ní cestou vyletěl nějaký plyšák a ozývalo se: "Tatůůů! Tatů!" Těžko říct, co to může znamenat. Ale řekl bych, že buď Viki stále ještě nespí, nebo se postýlka potápí a pasažéři opouštějí loď. Takže nevím, jestli jí mám jít zachránit nebo přibít pod peřinkou.

7. Zůstal jsem uvězněný v pokoji. V obýváku pod jmelím sedí náš pes Smrdidech a na každého dost divně mrká. Jestli neusne, někdo se bude muset obětovat. A riskovat vánoce v komatu.

8. Pražské Jezulátko se před vánoci převléklo do bílých šatů. Jestli samo, pak nechápu, proč je ta zpráva až na páté straně.

9. Koupil jsem třásně na stromeček v několika barvách. "Chcete je zabalit?" "Není třeba, já si je rovnou obleču."

10. Stojím ve frontě u prodeje kaprů, za mnou vysoký táta, kolem kterého poskakuje čtyřletá holčička. Pořád ho tahá za bundu a něco mu špitá. Vždycky, když se narovná, tak pronese hromovým hlasem: "Ano, Eliško, živýho koupíme." Zase ohnout, špitání: "Ano, Eliško, bude mít i šupiny." Další tahání, špitání: "No to víš, že bude mít ploutvičky." Opět tahání, špitání. Táta už asi bolí záda. Zprudka se narovná a zařve: "No tak mluvit asi nebude, Eliško!"

11. "Jak jíš fidorku?" - zeptala se Kát'a. "Já nejdřív okoušu nejtlustší čokoládu na krajích, potom zuby pomalu a opatrně opracuju tu nahoře i dole a pak vyjím náplň. A jak ty?" Beze slova jsem rozbalil fidorku a strčil si ji do úst. Celou. Jen se ozvalo zapraskání. Kát'a na mne chvíli hleděla očima rozšířenýma hrůzou a pak vykřikla: "Barbar! Je to barbar!!"

12. Dálková plavkyně Jana Pechanová, která má za sebou dvě Olympiády, přerušuje kariéru kvůli těhotenství. Já myslím, že je smutné, že se nenašel gynekolog, který by prckovi dokázal připnout vodní lyže. Pechanová si plave pro zlato, najednou *PLUM* a za ní dítě na surfu. Pupeční šňůra se napne a jedééééém! Yippie Ja Ja Yippie Yippieh Yeah!

13. Začínáme strojit stromek. Už jsem dal úplně nahoru ptáčky. Vypadají hezky, ale měli byste vidět spodní větve kolem silvestra.

14. Rozmístěny zvonečky po spodních větvích vánočního stromečku. To vlastně není ani tak ozdoba jako bezpečnostní zařízení. Umísťování zvonečků má svou tradici. Ozvou se ve chvíli, kdyby třeba čirou náhodou začal někdo pod ním šmejdit a pak tu černou psí mlsnou držku napadlo si vyšplhat po větvích pro čokoládu.

15. Stromček nazdoben. Ale zase měl takových keců... "Ty řetězy mi dávejte po patrech, nejsem točená zmrzlina." "Cože? Tyhle koule k téhle kabelce?" "Ty světla dál, na kraje větví, aby nebylo vidět, jak mám tlustý kmen." "Špičku rovně, mám ji nakřivo, vypadám frivolně, nejsem žádná lehká děva." Ale jakmile jsem vytáhnul svou metrovou prskavku, tak ztichnul. Vlastně to není úplně prskavka. Většinou se tím svařuje ropovod. Napařil jsem ji tomu mrmlalovi na větev a teď koukám, že se o dobrých třicet čísel prodloužila. Snaží se to držet co nejdál od sebe, pichlák jeden.

16. Děláme rybí polévku. Doma jsme dělávali do dvou hrnců. Pět a šestilitrového, jenže to bylo pro 6 lidí, z toho tři nenažraný kluci, ale teď jsme jen dva, takže nám bohatě stačí třilitrové akvárko.

17. Kát'a dokrájela zeleninu na rybí polévku. Divil jsem se, že je hotová tak rychle, protože mně to loni trvalo věčnost. Ušklíbla se, že je prostě profík. Podíval jsem se do mísy a podotkl, že jsem postupoval precizněji, krájel minimalističtější party, takže polévka byla delikatesní. A víte, co mi na to má zákonná žena odpověděla po intermezzu intelektuálního silentia? Že mi na to prdí Bílý tesák.

18. Když jsem přidával na závěr vnitřnosti do rybí polévky, byl jsem trochu nervózní. Ale to by asi byl každý. Kdyby chvíli předtím ve vnitřnostech, které koupil na trhu, a tvrdili mu, že jsou z kapra, našel v žaludku ohlodanou cedulku "POZOR! JED NA KRYSY!" Možná nebude rybí polévka. Možná bude ratatouille.

19. Miluju, když Kát'a kýchá. Dělá takové ryze ženské, stydlivé "pšík", jako nějaké malé zvířátko. Třeba mamut.

20. Kát'a telefonuje: "...konečně jsem viděla koupelnu. Je to nádhera. Úplně jiné, než předtím, neuvěřitelné, jak se projasnila. ...no, nevím, jestli se tomu dá říkat rekonstrukce, protože to předtím se s tímhle nedá srovnávat. ...ne, nové dlaždičky? To ne. ...střešní okno? Jsi blázen? ...ale mozaika taky ještě ne, to možná až...necháš mne domluvit? Novou žárovku. No jo, stovku, takže konečně v koupelně něco vidíme. Martin si nedávno čistil zuby Dennisovým kartáčkem... Pořád jsem mu ještě neřekla, že s tím pejskovi nečistím jenom tesáky." Už jste někdy kloktali Domestos? Nechutná špatně...

21. První vánoce. Přesněji řečeno první, které dítě vnímá, i když si je také nebude pamatovat, ale od toho je video. Viki je 20 měsíců a tedy má již jedny vánoce za sebou, ale co si budeme povídat, v osmi měsících mimina reflektují vánoce asi jako průměrná cihla. My oba rodiče jsme nejmladší z dětí, takže jsme neměli mladší sourozence a dokud se nám nenarodilo vlastní dítě, o miminech jsme nevěděli vůbec nic. A ještě nikdy jsme nepřipravovali pro dítě Štědrý den. Pokud vám to přijde jednoduché, tak tedy vůbec není. Musím obdivovat rodiče, jak hladce u nás všechno probíhalo, že jsme si nikdy ničeho nevšimli a na Ježíška jsem věřil snad do jedenácti. Ale také jsem čtvrté dítě, nikdy jsem se starších sourozenců neptal, jak to probíhalo, než to naši secvičili. Ted' samozřejmě nemluvím o celkových přípravách na vánoce, jako je vaření nebo úklid, myslím ten vrchol vánoc, štedrovečerní večeři a právě ten okamžik, ve kterém se objeví Ježíšek. Rozhodli jsme se jít ke stromečku hned poté, co malá posvačila, tedy kolem třetí odpoledne. Zhruba hodinu předtím, než se v domovech důchodců začne podávat večeře. V Čechách bývá tradice nadělovat večeř, protože tma je součástí toho kouzla, vzápětí dětem všechny hračky seberete a zaženete je do postele. Myslím, že rodištěm tohoto zvyku musely být Sparta. Všechno jsme nachystali, jediné, co zbývalo, bylo umístit dárky pod stromeček. Zůstal jsem s Viki v pokoji a Kát'a se nenápadně vypařila. Využil jsem času k vyprávění Viki o Ježíškovi, celé tradici vánoc a hlavně o tom, že musí být tiše a napjatě poslouchat, protože co chvíli může přijít Ježíšek a to pozná, když uslyší zazvonění. Viki ztichla. Hlavně proto, že jsem šeptal, jinak moc netušila, která bije, ale naslouchala. A tohle je část, na kterou, milí novopečení rodiče, dávejte velký pozor. Když dítěti tvrdíte, že je vedle Ježíšek, nemělo by se odtamtud zničehonic ozvat: "Doprdele, au!" a nejen proto, že za to můžete dostat pěkného lískonež i od papeže. Přestože se teologové doposud přou, co říkal Ježíš, když se bouchl kladivem do prstu. Hlavně se takové chvílky vryjí dětem do paměti a nechtějte být u toho, až začnou vykládat, kde takové slovo slyšeli a kdo, že ho to řekl. Jinak všechno probíhalo celkem dobře. Jen, že se Viki při příchodu k rozsvícenému stromečku nevrhla po dárkách, ale po mandarince s jablkem, které tam Kát'a dala jako dekoraci. To je další poučení: nikdy nenechávejte v zorném poli dítěte nic k jídlu, pokud se má na něco soustředit. Jestli ještě kojíte, tak pomůžte, když máma nechá prsa v ledničce. Viki dostala kočárek pro panenky. A Ježíšek měl geniální nápad, že nakonec

nezvolil krásný klasický, restaurovaný kočárek, který sice vypadá fantasticky, ale narozdíl do nejjednoduššího golfáče ho neprotáhnete rukávem dupaček, když ho dítě za žádnou cenu nechce pustit. Nakonec mi ho Viki venku velkoryse na chvíli půjčila. Jako vážně. Dobrý 30 metrů jsem musel - před lidmi! - pod jejím dohledem tlačit růžový kočárek, který měl rukojetě pod mýma kolenama a seděl v něm pečlivě přikurtovaný plyšový pes. Tam už nikdy nepůjdeme. Pitomý turisté s foťákama. Příští vánoce dostane jenom tu mandarinku.

22. Vyšel jsem ven se psem. Káťa s Viki mi mávali a ještě volali i z domovního interkomu: "Haló, haló! Proč je koček málo?" Viki miluje dělat "Haló, haló." Jenže jsem to neslyšel jen já. Kolem zrovna šel asi šestiletý kluk, kterého manželčino volání úplně zmrazilo. Horečně se začal přehrabovat v kapsičkách bundičky, až z jedné vylovil zelený dětský mobil. Měl dvě tykadla a vypadal jako malý ufounek. "Ha...haló?" - hlesl s mobilem přitisknutým na ucho. Z druhé strany ulice se ozval ženský hlas: "Tak už pojd', Vojtíšku!" Vojtíšek se konečně pohnul. Rozeběhl se jako hypnotizovaný a volal: "Mami! Mami! Mami!!" - a přitom hned vedle mne s sebou efektně švihnul. Pomohl jsem mu na nohy, ale on vůbec nic nevnímal a utíkal dál: "Haló! Já bych... Já bych chtěl... Mami! Mamííí!" Otočil jsem se psem na druhou stranu a povzdychl si: "Jo, jo, hochu, tohle ti nikdo neuvěří..."

23. Pozoruji 20ti měsíční Viki ve vaně, jak se snaží napít z cedníku nebo jak si chce osprchovat nohy od mýdla, když je má pod vodou a říkám si, že je to nespravedlivé. U ní takové věci působí roztomile, a já když si stříhám pizzu k obědu nůžkami nebo venčím čínské zelí, tak vypadám jen jako debil.